

Xavier Solsona Pairó, resident a Barcelona però amb despatx al Masnou, compagina les tasques de professor a l'Escola d'Arquitectura amb les d'arquitecte liberal a la zona del Maresme.

Parlem primer d'aquest segon aspecte de la seva feina: **"A l'estudi no fem obra oficial ni obra civil, tenim el client particular i el promotor mitjà, per a qui fem sobretot habitatges"**. A la comarca on treballa en Xavier s'ha creat un mercat força important de cases unifamiliars: **"Tenim un tipus de client que és el que ara fa quinze anys s'havia comprat una casa de protecció oficial, però que en aquests moments ja la té pagada, la família ha crescut i les seves possibilitats econòmiques han millorat. Tot això els fa decidir per un habitatge a un nivell més alt"**. D'altra banda, cal tenir en compte que estem parlant d'una zona privilegiada quant a paisatge i comunicacions amb Barcelona: **"La tendència és aconseguir que aquestes poblacions es converteixin en conjunts residencials d'un nivell mitjà-alt, i això s'està portant a terme a través d'un seguit d'exigències, com és per exemple el fet que es limiti la construcció de pisos petits"**. De totes maneres aquestes àrees residencials no estan encara consolidades: **"Viure en una zona com aquesta suposa en tot moment dependre del cotxe per desplaçar-se, i això significa que molta gent viu al Maresme però continua treballant i portant els fills a escola a Barcelona. Per tant no podem parlar encara d'una estabilització d'aquestes àrees"**.

Un dels temes que més tenen a veure amb aquest tipus de mercat de l'habitatge és el de les primeres i segones residències: **"Hi ha hagut una transformació important en aquest aspecte. Es dona força sovint el cas de famílies que quan als pares els arriba l'edat de la jubilació, els fills es queden el pis de la ciutat i ells es traslladen a la caseta que tenien per passar els estius i els caps de setmana"**. Però una casa com aquesta no té les condicions adequades per viure-hi tot l'any: **"Requereix unes condicions que fan que s'hagin de fer obres, posar-hi calefacció, aïllar els tancaments i adaptar o modificar la distribució"**.

Alguns dels clients que té el nostre arquitecte demanen reformes d'aquesta mena, i altres volen una casa unifamiliar nova, a la mida de les seves possibilitats: **"Jo sempre els dic d'entrada que no s'estalviïn ni una sola pesseta en allò que no es veu. És a dir, en els fonaments, l'estructura, les instal·lacions o l'aïllament, perquè a la llarga els pot sortir molt més car. On poden estalviar és en els acabaments, però precisament aquí és on ningú vol estalviar!"**.

Tractar amb el client vol dir escoltar-lo molt, però també adoptar determinats criteris: **"Si jo dic a un senyor que allà hi ha d'anar una biga de ferro de tants centímetres, no m'ho pot discutir, és una dada objectiva, obtinguda a través d'uns càlculs i que té molt a veure amb la seguretat de l'immoble"**. I segueix: **"Una altra cosa és que jo li digui que pinti la façana d'un color determinat, perquè això ja depèn del meu criteri i és més subjectiu"**. I una altra qüestió que preocupa molt a en Xavier és fer **"entendre els plànols als clients"**, perquè també d'això en depèn la bona marxa i el resultat de l'obra.

Els començaments no sempre són fàcils i el nostre personatge va haver de lluitar molt per tirar endavant: **"Jo volia ser arquitecte i una vegada vaig tenir el títol, ho vaig voler intentar. Vaig estar molts anys fent badalls, però va ser qüestió de posar-hi molta paciència"**. La sortida de l'Escola i la topada amb el món real és una de les experiències de què s'aprèn: **"Al començament, quan estàs mentalitzat o preparat per a ser Le Corbusier i et trobes amb la senyora Maria, amb tots els respectes, que et demana que li canviïs una finestra de lloc, et cau una mica el món a sobre"**. Tanmateix, en Xavier està convençut que l'arquitectura és sempre una professió vocacional, i l'entusiasme ajuda a seguir la marxa: **"Tant els estudis com després la carrera en el món laboral demanen una sèrie de sacrificis, però penso que els fem no perquè siguem més responsables que els altres, sinó perquè en gaudim"**. Això és el que aprèn la Mireia, disposada a començar aquesta carrera, de boca del seu pare.

Immediatament després de finalitzar la carrera, en Xavier va posar-se a treballar en un grup de recerca sobre aspectes ambientals: **"Vaig estar-hi uns deu anys, perquè era una feina molt interessant i em permetia compaginar unes tasques amb d'altres"**. Té una visió molt lúcida, doncs, de com evoluciona la societat en relació a l'estalvi energètic: **"Em sembla que hi pensem molt poquet, es tracta més d'una actitud i que les administracions afavoreixin aquest camp"**. I continua: **"No es tracta que l'ajuntament obligui a posar plaques solars, perquè em sembla que no són res més que un fòtil col·locat sobre un edifici; del que es tracta, em sembla a mi, és que és la pròpia arquitectura la que ha d'adoptar aquesta actitud i disposar l'edifici respecte d'un entorn"**. La mentalitat de la gent encara no està preparada per aspectes com aquests: **"He demostrat a alguns clients com no els és necessària la instal·lació de calefacció, però no ho assumeixen"**. Pel que fa a les noves tecnologies aplicades a la construcció i als edificis intel·ligents, comenta: **"Penso que si els arquitectes són intel·ligents els edificis també ho seran"**.

Com a professor de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, en Xavier ens parla de la postura que és bo que adoptin els estudiants si el dia de demà es volen convertir en arquitectes: **"La nostra disciplina requereix una actitud molt positiva i no sempre la sabem mantenir. Segurament molts joves s'atrevirien a dir que és la medicina o el dret abans d'entrar a la facultat, però l'arquitectura és molt més abstracta i sovint ens trobem amb gent que surt de l'Escola sense tenir encara clar què és"**. Aquest esperit crític, el mostra també parlant d'altres aspectes: **"Penso que hi ha una excessiva dependència del disseny, i es fan obres que només entenem els arquitectes. És clar que això no vol dir necessàriament que siguin bones"**.

Sempre amb el suport de la seva esposa Marta i de les seves filles Mireia i Berta, en Xavier Solsona Pairó segueix avançant. Estem convençuts, a més, que la Mireia ha pres bona nota de les paraules del seu pare i que té molt clar que la seva deu ser també una autèntica vocació.

“Tant els estudis com la professió demanen una sèrie de sacrificis, però penso que els fem no perquè siguem més responsables que els altres, sino perquè en gaudim”

Xavier Solsona - El Masnou (Maresme)